

— Тъкмо си бѣхъ свѣршилъ хлѣба! Хайде, добре дошли!

— Чичо Димо, кжде е Черниятъ Носъ?

— Хе, тамъ лежи подъ оная трънка.

Колю слѣзе отъ каруцата и страхливо запристѣпва къмъ легналото куче. Черниятъ Носъ дигна глава, огледа околността и нѣщо задуши. Изведнажъ се дигна отъ мѣстото и съ дебнещи стѣпки се насочи къмъ близкия храсталакъ. Колю се приготви да извика името му, но неочаквано къмъ стадото се насочи друго куче. Момченцето се изплаши и бърже изтича при баща си.

— Татко, едно голѣмо куче иде къмъ стадото!

Чичо Иванъ неспокойно се обърна назадъ и тревожно извика на овчаря:

— Димо, вълкъ напада стадото!

— Ехе, още отъ сутринята Черниятъ Носъ го чака! Не го ли видѣ, какъ се дигна отъ мѣстото си и зае пуся въ храсталака. Гледай сега, каква борба ще стане!

Малкиятъ Колю мина отъ другата страна на баща си, притисна се до бедрото му и разшири очи отъ страхъ. Приготви се да каже нѣщо, но не можѣ да отвори устата си. Стадото, което още продължаваше да търси сухи коренчета подъ снѣга, изведнажъ се обезпокои и събра на купъ. Овчарьтъ взе дрѣновия си кривакъ.

Вълкътъ се спрѣ за единъ мигъ, огледа съ вдървенъ вратъ цѣлото стадо и следъ това се сниши и бърже, бърже се насочи къмъ изплашенитѣ овце. Въ сжщото време отъ храсталака излѣзе Черниятъ Носъ и съ наорлена грива се спустина следъ вълка. Овчарьтъ Димо шепнешкомъ продума:

— Коленце, гледай сега, какво ще стане съ вълка!

Стадото рукна къмъ сухата рѣка. Вълкътъ съ едъръ скокъ врѣхлетѣ срѣдъ него и го разпрѣсна. Подъ лапитѣ му остана една овца. Черниятъ Носъ като стрела се заби между заднитѣ му крака. Вълкътъ изпустина овцата, направи опитъ да се обърне и слѣди за борба, но Черниятъ Носъ силно го дрѣпна назадъ и го събори. Вълкътъ напрегна всичкитѣ си сили да се изправи, но не сполучи. Дивъ, страшенъ вой изплаши